

יִצְאָנוּ בַּבֶּקֶר לְטִיּוֹל מִשְׁפָּחָתִי בְּאִזּוֹר הַכְּנָרֶת, אָבֵל נֶאֱלָצְנוּ לְעֶצֶר
כַּעֲבֹר חֲצֵי שָׁעָה, כִּי הָיָה לָנוּ נֶקֶר. עֲזָרְנוּ לְאָבָא, הִבֵּאֵנוּ אֶת כָּל
הַמְּכֻשָׁרִים לְהַחֲלֶפֶת הַצְּמִיג. הִמְשַׁכְנוּ בְּנִסְיָעָה, אָבֵל טַל הַקְּטִנָּה
נִזְכְּרָה שֶׁשָּׁכַחָה אֶת הַדְּבָרִי בְּמָקוֹם שֶׁעֲצָרְנוּ בּוֹ קֶדֶם לָכֵן. חֲזָרְנוּ
וְאֶסְפְּנוּ אֶת הַדְּבָרִי. לְאַחַר זְמַן מָה אָמַר אָחִי שֶׁהוּא צָמָא.
"תִּתְאַפֵּק!" אָמְרָה לוֹ אִמָּא, אָבֵל הוּא הִתְחִיל לְבָכּוֹת. שׁוּב
עֲצָרְנוּ. כְּשֶׁנִּכְנְסְנוּ לְמַכּוֹנִית, הוֹדִיעַ אָבָא שֶׁהוּא לֹא עוֹצֵר שׁוּב.
"וְאִם אֶהְיָה שׁוּב צָמָא?" שָׁאַל אָחִי בְּבִכּוֹ!